

நினைவுப் பேருரை

ஈழத்துத் திறனாய்வு முன்னோடி
பேராசிரியர் வி. செல்வநாயகம்

அ. சண்முகதாஸ்

RKS.
24.8/1
4
AN

கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம்

நினைவுப் பேருரை

ஈழத்துத் திறனாய்வு முன்னோடி
பேராசிரியர் வி. செல்வநாயகம்

576205

பேராசிரியர் கலாநிதி அ. சண்முகதாஸ்
தமிழ்த்துறை, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்

மெய்ப்பொருள்
காண்பதறிவு

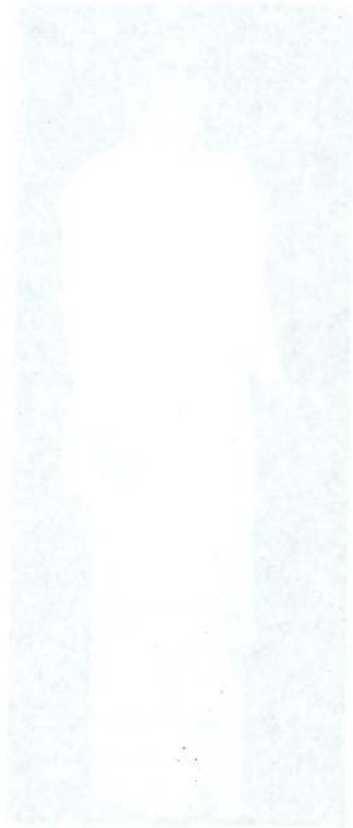
கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம்

576205

தலைப்பு	:	ஈழத்துத் திறனாய்வு முன்னோடி பேராசிரியர் வி. செல்வநாயகம்
ஆசிரியர்	:	பேராசிரியர் கலாநிதி அ. சண்முகதாஸ்
முதல் பதிப்பு	:	ஏப்ரல் 1990
மீள் பதிப்பு	:	ஜனவரி 2001
வெளியிடுவோர்	:	கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம் 7, 57வது ஒழுங்கை, கொழும்பு - 06.
விலை	:	ரூபா. 50.00

பேராசிரியர் வி. செல்வநாயகம் அவர்கள்
தமிழ்த்துறை முன்னாட் தலைவர்,
பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

முன்னுரை

பேராசிரியர் வி. செல்வநாயகம்

கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் தலைவராகப் பதவியேற்ற பொழுது கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம் செய்ய வேண்டிய பணிகளில் ஒன்றாகப் புகழ்மிக்க இலங்கைப் பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர்கள் நினைவாக நினைவுச் சொற்பொழிவுகளும் நிகழ்த்தி அவற்றைப் பிரசுரிப்பதோடு அவர் தம் நினைவாக அவர்களது உருவப் படங்களும் தமிழ்ச் சங்கத்தில் வைக்கப்படுதலும் வேண்டும் என்று விரும்பினேன். இவ்விருப்பத்தினைச் சங்கச் செயற்குழு ஏற்றுக் கொண்டது. இவர்களுள் முதல்தமிழ் வித்தகர் விபுலானந்தர் பற்றிய பல நூல்கள் ஏற்கனவே பிரசுரமாகின. யான் முன்பு செயலாளராகப் பதவி வகித்த பிரதேச அபிவிருத்தி இந்து சமய தமிழ் அமுலாக்கல் அமைச்சு அவர் நினைவாக என்றும் விளங்கவல்ல விபுலானந்தர் கலைக்கூடத்தினை மட்டுநகரில் வண்ணமுறத் தாபித்தது. இப்பேராசிரியர்களில் எனது சமகால மாணவராயும் தமிழ் பேசும் உலகில் பெரும் செல்வாக்கைப் பெற்றதோடு தமது ஆற்றலால் தமக்கென்றே ஒரு பெரு மரபினை அண்மைக் காலத்தில் ஏற்படுத்திய பேராசிரியர் க. கைலாசபதி பற்றியும் பல நூல்கள் வெளியாகியமை மாத்திரமன்றி அவர் நினைவாக யாழ் பல்கலைக்கழக வளாகத்தில் கைலாசபதி மண்டபம் என்ற பெயரோடு கலைக்கூடம் ஒன்று அவர் ஞாபகத்தினை அறிவித்துக் கொண்டே இருக்கும். இவர்கள் தவிர்ந்த ஏனையவர்கள் பேராசிரியர்கள் க. கணபதிப்பிள்ளை, வி. செல்வநாயகம், சு. வித்தியானந்தன், ஆ. சதாசிவம் ஆகியவர்களுக்கு உரிய முறையில் யான் முன் கூறிய சிறப்புக்கள் செய்யப்பட வேண்டும் என்பதே எமது விருப்பமாகும். பல

காரணங்களுக்காகப் பேராசிரியர் ச. வித்தியானந்தனுக்கு ஞாபகச் சொற்பொழிவு, நூல் வெளியீடு, உருவப்படத் திரை நீக்கம் இவை இந்த வருடத்தில் சிறப்பாக நடைபெற்றன.

அடுத்துப் பேராசிரியர் வி. செல்வநாயகம் பற்றிப் பேராசிரியர் ஆ. சண்முகதாஸ் சிறந்த நினைவுச் சொற்பொழிவினைக் கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கத்தில் நிகழ்த்தினார். அதன் நூல் வடிவே இந்த நூலாகும்.

இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தினை அதுவும் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தினை இந்த நூற்றாண்டின் ஐம்பது அறுபதுகளில் நினைத்துப் பார்ப்போருக்குப் பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளையையும் பேராசிரியர் வி. செல்வநாயகத்தையும் நினைத்துப் பார்க்காமல் இருக்க முடியாது. தமிழர்க்கென அமைந்த வெள்ளை வெளேரென்ற உடை அணிந்து நிமிர்ந்த நடையும் நேர்கொண்ட பார்வையுமாய் இவ்விருவரும் வகுப்புக்கு வரும் கோல அழகை மாணவனாக இருந்து பார்க்கும் மகிழும் பெரும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்த பேறாகும்.

இப்பேராசிரியர்கள் இருவரும் தமக்கென ஒரு முத்திரையை மாணவர் மனதில் பதித்துச் சென்றவர்கள். பேராசிரியர் வி. செல்வநாயகம் எமது காலத்தின் ஈடு இணையற்ற ஆசிரியர் பாடங்களை ஆயத்தப்-படுத்திக் கொண்டு வருவார். புதிது புதிதாகக் கருத்துக்கள் வெளிப்பட ஆணித்தரமாகப் பொருள் சொல்லிப் பாடங்களை நடாத்துவார். தம் பணியினைச் சிறப்பாகச் செய்த நிறைவோடு வகுப்பு முடிவில் செல்வார். தமிழ்ச் செய்யுளை அவரைப் போல் இன்னொருவர் வாசிக்க யான் கேட்கவில்லை. பேராசிரியர் கைலாசபதி மாணசீகமாகச் செல்வநாயகத்தைப் பெரிதும் மதித்துப் போற்றினார் என்பதை அவரே சொல்ல நான் கேட்டிருக்கிறேன். அதனாற்போலும் கைலாசபதி செய்யுள் வாசிக்கும் பொழுது அதில் பேராசிரியர் செல்வநாயகத்தின் சாயலைக் காணக்கூடியதாக இருந்தது. கூரிய மதியால் எதையும் வித்தியாசமாகப் பார்க்கும் திறமையும் இவ்விருவருக்கும் உள்ள இன்னொரு ஒற்றுமை என்பேன்.

தலைசிறந்த தமிழ் ஆசிரியர் என்பதோடு மாத்திரமன்றிப் பேராசிரியர் செல்வநாயகம் மாணவரது ஒழுக்கம் சீலம் பேணல் இவற்றிலும் கண்ணும் கருத்துமாய் இருப்பார். தலைசிறந்த மாணவர் என்று தான் காணும் மாணவரை அவர் வீட்டுக்கு அழைத்து விருந்து கொடுப்பதோடு பல ஆலோசனைகளையும் அவர்க்கு வழங்குவார். என்னையும், எனது சக மாணவரான ஆர். பாஸ்கரலிங்கத்தையும், புகழோடு விளங்கிய பிற்காலப்

புனியியல் பேராசிரியர் சோ. செல்வநாயகத்தையும் தமது வீட்டுக்-
கழைத்து விருந்து செய்தமையை எம்மால் ஒரு காலத்திலும் மறக்க
முடியாது.

பேராசிரியர் வி. செல்வநாயகம் ஒரு சிறந்த திறனாய்வாளர்
திறனாய்வு எப்படிச் செய்யப்பட வேண்டும் என்று சொல்வதோடு, எப்படிச்
செய்வது என்று பல பாடங்களை எடுத்துத் தாமே அவற்றை விளக்கிப்
பாட்டுச் சிறந்ததா இல்லையா என்று விளக்குவார்.

பாரதியாரின்

"சின்னஞ்சிறு கிளியே - கண்ணம்மா
செல்வக் களஞ்சியமே
என்னைக் கலிதீர்த்தே - உலகில்
ஏற்றம்புரிய வைத்தாய்"

என்று தொடங்கும் பாடலை அவர் திறனாய்வு செய்து காட்டும் அழகினை
என்றும் மறக்க முடியாது. அதேபோலத் தேசிக விநாயகம் பிள்ளையின்
குரியகாந்தி, கடல் போன்ற பாட்டுக்களையும் அநாயசமாகக் கண்-
முன்னே கொண்டு வந்து நிறுத்துவார். இவரின் சம காலத்தவராகிய
டாக்டர். மு. வரதராசனார், அ. ச. ஞானசம்பந்தம் போன்றோர் இக்-
கலையில் நாட்டமுற்று நின்ற காலத்தில் பேராசிரியர் செல்வநாயகமும்
இக்கலையில் முனைந்து நின்று முன்னோடியாகத் திகழ்ந்தார்.

பேராசிரியர் வி. செல்வநாயகம் எழுதிய தமிழ் இலக்கிய வரலாறு
என்ற நூலும் அவர் தம் தமிழ் உரைநடை வரலாறு என்ற நூலும் மிகச்
சிறந்த படைப்புக்களாகப் பல காலங்களுக்கு விளங்கும். அவர்தம்
உரைநடை வரலாறு போன்ற நூல் தமிழில் வேறு இருப்பதாகத்
தெரியவில்லை. பழைய உரைநடை ஆசிரியர்களின் உரையினைத்
திறனாய்வு செய்து; இது பேராசிரியரின் உரையின் இயல்பு, இது
நச்சினார்க்கினியரது, இது இளம்பூரணரது, இது சேனாவரையரது என்று
அவர்தம் சிறப்பியல்புகளை இனம் காட்டும் முறை தனித்துவம் உடையது.
இந்நூல் பேராசிரியர் அவர்களது சிறப்பினைப் பல காலங்களுக்குப் பறை
சாற்றி நிற்கும். பேராதனைத் தமிழ்ச் சங்கம் வெளியிடும் "இளங்கதிர்"
சஞ்சிகைக்கு மிகச் சிறந்த கட்டுரைகளை வழங்கி அச் சஞ்சிகைகளின்
தகைமையினைச் சிறப்புறச் செய்வார். 1956 - 57ம் ஆண்டு "இளங்க-
கதிர்"ருக்கு யான் ஆசிரியராக இருந்தபொழுது தனது சிறந்த கட்டுரை
ஒன்றைத் தந்துதவியதோடு, "பாரதிக்குப்பின்..." என்ற தலைப்பில் ஒரு

ஆய்வு முறையினைப் புகுத்திப் பலருடைய கட்டுரைகளையும் பெற்றுக் கவிதை, வசனம், பிள்ளைப்பாட்டுப் போன்றவற்றின் வளர்ச்சியினை இம் மலரில் வெளியிட வைத்தார் என்பது இங்கு குறிப்பிட வேண்டியதொன்றாகும்.

பேராசிரியர் ஆ. சண்முகதாஸ் பல சேவைகளைத் தமிழுக்குச் செய்திருக்கிறார். அவற்றுள் தலைசிறந்த ஒன்றாக இப்பேருரை விளங்கும், முன்பு யாரும் முயலாத ஒன்றாகப் பேராசிரியர் வி. செல்வநாயகத்தின் தகைமைகள் பலவற்றுள் ஒரு சிலவற்றையாவது தொகுத்துப் பேராசிரியரை எமது கண் முன்பு கொண்டு வந்து நிறுத்தியது ஒரு பெரிய சிறப்பு. அவர் பற்றிப் புதிய ஆய்வுகளைச் செய்வார்க்கு இது முதல் நூலாக அமையும். மறக்க முடியாத பேராசிரியர் பண்புகளை நினைவுபடுத்தி அழகாகச் சொன்னதோடு, அவர்தம் பாரிய பங்களிப்பான திறனாய்வின் முன்னோடியாக அவரைக் கண்டு இனம் காட்டித் தமிழ் உலகினுக்கு அவர்தம் சேவைகளை நினைவு கூர வைத்துள்ளார்.

பேராசிரியர் வி. செல்வநாயகத்தின் அன்பினைப் பெற்ற மாணவன் என்ற முறையில் இவ்வரையினைப் பேராசிரியரின் பொன்னார் திருவடிகளில் வைத்துப் பூசிப்பது எம் கடன்.

செ. குணரெத்தினம்,
தலைவர், கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம்,
மின் எரிபொருள் அமைச்சின்
இராசாங்கச் செயலாளர்

ஈழத்துத் திறனாய்வு முன்னோடி பேராசிரியர் வி. செல்வநாயகம்

1. ஈழத்துக் கல்விப் பாரம்பரியம்

ஈழத்துக் கல்விப் பாரம்பரியத்தினை இரு பெரும் பிரிவுகளிலே நோக்கலாம். ஒன்று நாவலர் மரபு வழிவந்த கல்வியென்றும், மற்றையது இலங்கைப்பல்கலைக் கழகம் வழிவந்த கல்விமரபென்றும் கூறலாம். நாவலர் வழிவந்த கல்வி மரபு நவீன விஞ்ஞான நோக்குடன் தொடர்புற்றதன்று. இவ்விடத்தில் இ. முருகையன் 'கல்வியியல் நோக்கில் நாவலர்' என்னும் கட்டுரையிலே (1979 : 17)

'நவீன கல்வியியலின் நியமங்களையும் கருத்தோட்டங்களையும் நாவலர் பெருமானின் கல்விப் பணிகளுக்கும் கல்விக் கோட்பாடுகளுக்கும் நாம் பிரயோகிக்க முயலும்போது மிகவும் சாவதானமாக இருத்தல் வேண்டும். விஞ்ஞான, தொழில்நுட்ப விரிவுரைகளின் தாக்கம் நாவலர் காலத்தில் எமது தேசத்தில் அவ்வளவாக உணரப்பட்டவை அல்ல. அதனால் அதன் கூறுகள் நாவலரின் கல்விச் சிந்தனையில் இடம் பெறவில்லை. விஞ்ஞான நோக்குப் பற்றிய உணர்வோ அதன் நலநீங்குகள் பற்றிய எண்ணமோ நாவலரின் கவனத்துக்கு உட்பட்டவை அல்ல. ஆகையால் அவற்றை நாவலரிடம் தேடுதல் பொருந்தாது.'

என்று கூறியிருப்பது மனங்கொள்ளத்தக்கதாகும். நாவலருடைய கல்வி மரபு சுன்னாகம் குமாரசுவாமிப்புலவர், புன்னாலைக்கட்டுவன் கணேசையர், பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை ஆகியோருடாக வந்து சேர்ந்தது.

இலங்கையிலே பல்கலைக் கழகமொன்று அமைவதற்கு முன்னர் வட்டுக்கோட்டையிலே அமைந்த அமெரிக்கன் மிசனரிமாரின் "வட்டுக்-

கோட்டைச் செமினரி" ஒரு பல்கலைக்கழகக் கல்விப் பாரம்பரியத்தை ஈழத்திலே தொடக்கி வைத்ததெனலாம். விஞ்ஞான, தொழில்நுட்ப விரிவுகளின் தாக்கம் இச் செமினரிக் கல்வியிலே செறிவுற்றிருந்தது. 1823 லே திட்டமிடப்பட்டு அமைக்கப்பட்ட இந்நிறுவனம் பல்கலைக்கழக அந்தஸ்துடைய கல்லூரியாக அமைந்தது. எனினும் இது ஒரு சமயத்தைச் சார்ந்த நிறுவனமாக அமைந்ததென்பது உண்மையே. 1905 ல் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகச் சங்கம் ஆரம்பிக்கப்பட்டு 1921ல் கொழும்பிலே பல்கலைக்கழகக் கல்லூரி நிறுவப்பட்டது. இது 1942 ல் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகமாக மாறியது. இப் பல்கலைக் கழகக் கல்வி மரபு சுவாமி விபுலானந்தர், பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை, பேராசிரியர் வி செல்வநாயகம், பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன், பேராசிரியர் ஆ. சதாசிவம் ஆகியோருடாக வந்துகொண்டிருக்கிறது.

பேராசிரியர் வி. செல்வநாயகம் மேற்குறிப்பிட்ட இரு கல்வி மரபுகளையுஞ் சார்ந்தவராக அமைந்தார். இவர் நாவலர் கல்வி மரபிலே வந்த வித்துவசி ரோமணி சி. கணேசையர் அவர்களிடம் கல்வி கற்றுதுடன் பல்கலைக்கழகக் கல்வி மரபுடைய அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் அறிஞர் நீ. கந்தசாமிப்பிள்ளை, நாவலர் சோமசுந்தரப் பாரதியார் ஆகியோரிடமும் பயின்றார். இவ்விரு கல்வி மரபுகளும் இப்பேராசிரியருடைய ஆளுமையினை உருவாக்கின என்பதை அவரிடம் பயின்றவர்கள் நன்கறிவர். அவருடைய எழுத்துக்களும் இதனை நன்கு பிரதிபலிக்கின்றன, பாரம்பரியக் கல்விமரபுடனும் தொடர்புற்றிருந்த காரணத்தினாலே மேனாட்டுச் சிந்தனைகளும் கோட்பாடுகளும் தான் எம்முடைய இலக்கியங்களின் திறன்களை அளவிடும் அளவுகோல்களென அவர் முற்றாகக் கொள்ளவில்லை. எம்முடைய இலக்கியங்களின் திறன்களை அளவிட எம்மவரே சில அளவு கோல்களைத் தந்துள்ளனர் என்பதை இவர் போன்றவர்களாலேயே உணரமுடியும்.

2. சிறிய வரலாற்றுக் குறிப்பு

பேராசிரியர் செல்வநாயகம் 1907 ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் 11ஆம் திகதி கொழும்புத்துறையில் வினாசித்தம்பி - அலங்காரம் தம்பதிகளுக்குப் பிறந்தார். அவருடைய ஆரம்பக்கல்வியும் இடைநிலைக் கல்வியும் யாழ்ப்பாணம் புனித ஜோன்ஸ் கல்லூரியிலேயே நடைபெற்றன. பின்னர் கொழும்புப் பல்கலைக்கழகக் கல்லூரியிலே சேர்ந்து படித்து, லண்டன் பல்கலைக்கழகம் நடத்திய பரீட்சைகளிலே தேறிக்கலைமாணிப் பட்டம் (முதற்பிரிவினைப்) பெற்றார். பட்டம் பெற்றுச் சிலகாலம் இடைக்காடு இந்துக்கல்லூரியிலே ஆசிரியராகப் பணியாற்றினார்.

இக்கல்லூரியிலே கற்பித்துக் கொண்டிருக்கும் வேளையிலேதான் கணேசையருடன் தொடர்புகொள்ளலானார். வித்துவசிரோமணி கணேசையரிடமும் பண்டிதர் வேதநாயகத்திடமும் மரபுவழிக் கல்வியைப் பெற்றார். பின்னர் கோப்பாய் ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலாசாலையிலே விரிவுரையாளராக நியமிக்கப்பட்டார் இங்கு கடமையாற்றிக்கொண்டிருக்கும்போதுதான் 1942 ல் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்திலே தமிழ் விரிவுரையாளராக நியமனம்பெற்றார். பின்னர் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம் சென்று முதுமாணிப்பட்டம் பெற்றுத் திரும்பினார்.

1940 ல் கொக்குவிலிலே திருமணஞ்செய்துகொண்ட இவருக்கு இரண்டு ஆண் குழந்தைகளும் இரண்டு பெண்குழந்தைகளும் பிறந்தன. மனைவி அருகிலே நின்று உணவு பரிமாற அதனை இரசித்துச் சாப்பிடும் கணவனைக் காண்பதென்றால், பேராசிரியர் செல்வநாயகம் வீட்டுக்கே சென்றிருக்க வேண்டும். வீட்டுப் பொறுப்புக்கள் யாவற்றையும் அவரே மேற்கொண்டு செய்வது வழக்கம். நாளாந்த சந்தை விபரங்களை யெல்லாம் நன்கு அறிந்து கொள்வார்.

3. பல்கலைக்கழக ஆசிரியராக

இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்திலே தமிழை ஒரு பாடமாகக் கற்றவர் எவரும் பேராசிரியர் செல்வநாயகத்தை இலகுவிலே மறந்து விடமாட்டார்கள். தூய வெள்ளை வேட்டியும், நாஷனலும், சால்வையும் அணிந்து கம்பீரமாகப் பல்கலைக்கழக வளாகத்தினுள் திரியும் இவரை எல்லா மாணவர்களுமே நினைவில் வைத்திருப்பர். தமிழ்த்துறையைச் சார்ந்த இருவர் இத் தோற்றத்தில் வருவர், ஒருவர் பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை, மற்றவர் பேராசிரியர் செல்வநாயகம். தமிழிலே புலமை பெற்ற இவர்கள், தூய தமிழ் உடையுடுத்தும் இவர்கள் சரளமாக ஆங்கில மொழியையும் பேசுவார்கள்.

வகுப்புகளுக்கு உரியநேரத்துக்கு வருவதும், குறிப்பிட்ட பாடத்தை மாணவர்கள் விளங்கிக் கொள்ளும் வகையிலே போதிப்பதும் எல்லா ஆசிரியர்களுக்கும் உரிய கடமைகளாகும். இவர் அக் கடமைகளிலே தவறுவது கிடையாது. மாணவர்களுடைய சிந்தனைகளைத் தூண்டுவதற்காக அவர்களிடம் பல கேள்விகளைக் கேட்டும், சிலவேளைகளில் அவர்களைக் 'கிண்டல் பண்ணியும்' வகுப்புகளை நடத்துவது இவருடைய தனித்துவமான பண்பாகும். தமிழை ஒரு பாடமாகக் கற்கும் மாணவர்கள் சிலருக்கு ஒரு தமிழ்ப் பாடலைச் சரியாக வாசிக்கத் தெரியாமலிருக்கும். இப்படியானவர்களை இனங்கண்டு வகுப்பிலே குறிப்பிட்ட பாடநூலில்

உள்ள பாடல்களை வாசிக்கும்படி கேட்டார். இத்தகைய மாணவர்களுக்கு இவரைப் பிடிப்பதேயில்லை. எனினும் பேராசிரியர் தன் கடமையிலிருந்து இம்மீயும் தவறமாட்டார்.

மாணவர்களுடன் கருத்துமோதல் செய்வதிலே இவருக்கு நல்ல விருப்பம். கம்பராமாயண வாலிவதைப் படலம் எங்களுடைய காலத்தில் குறிப்பிட்ட பாடப் பகுதியாக அமைந்திருந்தது. அப்பகுதியினைப் படித்து முடித்த பின்னர், வாலிவதை தொடர்பாக மாணவர்களுடைய கருத்துக்களை அறிவதற்காகக் கடைசி இரண்டு விரிவுரை நேரங்களிலும் அப்பகுதி தொடர்பாக எந்தக் கேள்வியும் கேட்கலாம் என்று வாய்ப்புக் கொடுத்தார். ஒரு மாணவன் "இராமன் வாலியைக் கொன்றது பிழையான காரியம்" என்று கூறினான். அதற்கு அவர் "அது பிழைதான். அதற்கென்ன?" என்று திருப்பிக்கேட்டார். இப்படியே மாணவர்கள் ஒவ்வொருவர் கேட்ட கேள்விகளுக்கெல்லாம் அவரும் திருப்பிக் கேள்விகள் தொடுத்தார். ஏன் இப்படி அவர் திருப்பித் தம்மிடம் கேள்விகளைத் தொடுக்கிறார் என்பதன் உண்மையை உணராத மாணவர்கள், அவர் தங்களைக் "கேலிபண்ணுகிறார்" என்றே நம்பினர். எந்த மாணவனுக்கோ, மாணவிக் கோ தன்னுடைய கேள்விக்குப் பதிலளித்து வாதிடக்கூடிய ஆற்றல் உண்டா என்பதை அவர் அறிய முயன்றார். ஆற்றல் உள்ளவர்களும் தப்பிப்பிராயம் காரணமாக அவருடைய வகுப்புகளிலே பேசாமல் இருந்து விடுவது உண்டு.

வகுப்புகளுக்கு ஒழுங்காக வராதவர்கள், குறிப்பிட்ட பாடங்களைப் படிக்காமல் வகுப்புக்கு வருபவர்கள் இவருடைய கண்டிப்புக்கு உட்படுவார்கள். தமிழ் இலக்கியப் பாடல்களையோ, தொல்காப்பிய இலக்கணத்தையோ, இலக்கிய விமர்சனத்தையோ இவர் கற்பிக்கும் போது மாணவர்களுக்குத் தெளிவான விளக்கம் ஏற்படவும் அவற்றையொட்டி மேற்கொண்டு சிந்திக்கத் தூண்டும்படியும் விளக்கங்கொடுத்துக் கற்பிப்பார். அவர் எதனைப் படிப்பித்தாலும், அப் பாடந் தொடர்பான சிந்தனைத் தெளிவு அவரிடமிருந்தது. இதனால் மாணவர்களின் சிந்தனையை அவருடைய கற்பித்தல் ஒரு போதும் குழப்பமடையச் செய்வதில்லை. சிந்தனைத் தெளிவில்லாத ஆசிரியர்கள் சிலர் தாமும் குழம்பி, மாணவர்களையும் குழப்பிவிடுவர்.

பேராசிரியரிடம் தமிழைச் சிறப்புப் பாடமாகப் படித்தவர்கள் அவருடைய கற்பித்தல் திறனை நன்கு அறிவர். தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரத்து நச்சினர்க்கினியருடைய உரையினை நுண்ணாய்வு செய்து அவர் கற்பித்தது போல எவருமே கற்பிக்கமுடியாதெனப் பல பெரியவர்கள் அப்பொழுதும் கூறிக்கொள்வார்கள். "உச்சிமேற் புலவர்-

கொள் நச்சினார்க்கினியர்" என மரபு வழிக்கல்வியாலே ஏற்றுக்கொண்ட பேராசிரியர் செல்வநாயகம், அதே மரபில் வந்த நக்கீர்ப் பார்வையினை நச்சினார்க்கினியருடைய உரையிலே செலுத்தத் தவறவில்லை. பொருளதிகாரச் சூத்திரங்கள் சிலவற்றுக்கு எழுதப்பட்டுள்ள நச்சினார்க்கினியரின் முரண்பட்ட உரைகளைச் சுட்டிக்காட்டி "மாணவர்களாகிய நீங்கள் எங்களுடைய விரிவுரைகளைச் சில வேளைகளிலே பிழையாகக் குறிப்பெடுப்பது போல, இவ்வுரைப்பகுதிகளும் நச்சினார்க்கினியுடைய யாரோ ஒரு மாணவனால் எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும்" என்று கூறுவார். உரைகளிலே காணப்படும் முரண்பாடுகளை இனங்கண்டு விளக்கும் அதே வேளையில் இவ் உரைகளின் சிறப்புப் பண்புகளையும் மாணவர்கள் உணரும் வகையிலே கற்பிப்பார்.

சிந்தனை விருப்பும் இரசனையும் உடைய மாணவர்களுக்கு அவருடைய இலக்கியத் திறனாய்வு வகுப்புகள் சுவையுடையனவாக அமைவன. அப்படி இல்லாதவர்களுக்கு அவை வேப்பங்காயாகவே இருப்பதுண்டு. ஏதாவது ஒரு பாடலை உரத்து அப்பாடலோசைக்கேற்ப வாசிப்பார். அப் பாடல் நல்ல பாடலா அல்லது கூடாத பாடலா என்று ஒவ்வொரு மாணவராகக் கேட்பார். நல்ல பாடலென்றோ, கூடாத பாடலென்றோ கூறினால், அதற்குரிய காரணங்களைக் கூறும்படி கேட்பார். இலக்கியத்தைப் பகுத்துணர்ந்து சுவைக்கக்கூடிய பயிற்சியினை மாணவர்களுக்கு அளிப்பதே இப்பெரியாருடைய நோக்கமாயிருந்தது. இலக்கியத்தைச் சுவைக்கத் தெரியாமல் அதிலே சமூகவியல், வரலாற்று வியல் தரவுகளை மட்டும் தேடுகின்ற நிலையுடைய இக்காலத்திலே பேராசிரியர் செல்வநாயகத்தினுடைய இலக்கியத் திறனாய்வுப் பயிற்சியினை எம் போன்ற மாணவர்கள் இன்று திரும்ப அசைபோடுவதுண்டு.

ஆசிரியருக்குரிய துணிவு, சிந்தனைத் தெளிவு, கண்டிப்பு, தான் கருதியவற்றை மறைக்காமல் கூறுதல் மாணவர் கருத்து வளர்ச்சியைத் தூண்டுதல் எனப் பல்வேறு பண்புநலன்களைக் கொண்டவர் பேராசிரியர் செல்வநாயகம். இத்தகைய ஆசிரியரிடம் நாம் படிப்பதற்குக் கொடுத்து வைத்திருக்க வேண்டும்" என்று எண்ணுவதுண்டு. ஆனால் அவரைத் தமிழ்த் துறை நன்கு பயன்படுத்தவில்லை என்ற குறையும் சிலராலே கூறப்படுவதுண்டு. மரபுவழிச்சிந்தனையும், நவீன சிந்தனையுங் கொண்ட மிகச் சிறந்த பல்கலைக்கழகத் தமிழாசிரியர் பேராசிரியர் செல்வநாயகம் என்பதனை எவரும் மறுக்க மாட்டார்கள் என்றே நான் நம்புகின்றேன்.

4. இலக்கிய வரலாற்றாசிரியர்

தமிழ் இலக்கிய பரப்பினை தெளிவாகத் தெரிந்து கொண்டு, அதன் வளர்ச்சிக் கட்டங்களைப் பாகுபாடு செய்து, அப்பாகுபாட்டுக்கான அடிப்படைகளுள் அரசியல் மாற்றங்களை முதன்மையாடுத்தி, ஒவ்வொரு பகுதியினையுஞ் சார்ந்த இலக்கியங்களின் பொருளமைதிக்கான காரணிகளைச் சுட்டி அவ்விலக்கியங்களின் வடிவ அமைதி, மொழிப்பிரயோகம் ஆகியவற்றையும் விளக்கி எழுதப்பட்ட ஒரு தமிழ் இலக்கிய வரலாற்று நூலுக்கு ஆசிரியராக அமைந்தவர் பேராசிரியர் வி. செல்வநாயகம். இவருடைய இந்நூலே தமிழ்நாட்டிற் பலரால் எழுதப்பட்ட தமிழ் இலக்கிய வரலாற்று நூல்களுக்கு மாதிரியாக அமைந்தது. ஆனால், இத் தமிழ் நாட்டு அறிஞர்கள் எவரேனும் இவ்வண்மையைத் தங்களுடைய நூல்களில் எவ்விடத்திலேனும் குறிப்பிடாது விட்டுள்ளனர். தமிழ்நாட்டு அறிஞர்களுடைய இம் "மாரிசத்" தனத்தை பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி தன்னுடைய கட்டுரையொன்றிலே குறிப்பிட்டுச் சொல்கிறார். பேராசிரியர் செல்வநாயகம் சிலப்பதிகாரம் மணிமேகலைக் காப்பியங்களின் காலம் பற்றி "Date of cilappatikaram and manimekalai" என்றொரு கட்டுரையினை 1948 ல் எழுதினார். (University of Ceylon Review Vol. III)

இக்கட்டுரையிலே மொழிப் பிரயோகங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு மணிமேகலையின் காலம் சிலப்பதிகாரத்துக்குப் பிற்பட்டது எனப் பேராசிரியர் நிறுவியுள்ளார். 1961 ல் மணிமேகலையின் காலம் எனும் நூலை எழுதிய சோ. ந. கந்தசாமி என்பவர் பேராசிரியர் குறிப்பிட்ட அதே காரணிகளைக் காட்டி மணிமேகலை சிலப்பதிகாரக் காலத்துக்குப் பிற்பட்டதெனக் கூறியுள்ளார். ஆனால், தன்னுடைய நூலில் எவ்விடத்திலேனும் பேராசிரியருடைய கட்டுரையைக் குறிப்பிட்டாரில்லை. இது பற்றி, "Vaipayuri Pillais Dating of Cilappatikaram" என்னும் கட்டுரையை (1976) எழுதிய பேராசிரியர் சிவத்தம்பி,

"As for the linguistic variations between the two works the Consensus is to take Cilappatikaram as pre- Manimekalai. Chelvanayagam raised this point. Kandasamy reiterated it, unfortunately with no mention whatsoever to the earlier writing of Chelvanayagam,

என்று குறிப்பிட்டுச் சென்றுள்ளார்.

"இலக்கிய வரலாறு" எனுந்தொடர், இலக்கியங்களுடைய வரலாறு எனவும் இலக்கியங்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட வரலாறு எனவும் பொருள் படும். தமிழ் இலக்கியங்களைக் கற்கும் மாணவர்கள் இலக்-

கியங்களுடைய வரலாற்றிலே சிறப்பாக ஈடுபடுவர். இலக்கியங்கள் வழி வந்த வரலாற்றிலே வரலாற்றியல் மாணவர்கள் சிறப்பாக ஈடுபடுவர். பேராசிரியர் செல்வநாயகம் தமிழ் கற்கும் மாணவர்களுக்காகவே இலக்கிய வரலாறு எழுதினார். எனவே, அவர் இலக்கியங்களுடைய வரலாற்றினையே எழுதினார். இந்த வரலாற்றின் மூலமாக தமிழ் இலக்கியங்கள் எவையெவை என அறிதலுடன் இலக்கிய இரசனையையும் மாணவர்களுக்கு ஊட்ட முடியும். பேராசிரியருடைய நூல் இவ்விரு பணிகளையும் செய்தன.

வரலாறு என்றால் அதற்கொரு காலப்பகுப்புத் தானாக வந்தமைந்து விடும். இலக்கிய வரலாற்றுக்கும் காலப்பகுப்பு இன்றியமையாததாகும். தமிழ் இலக்கிய வரலாறுகளை எழுதியவர்கள் எவ்வகையான காலப்பகுப்புக்களை என்ன அடிப்படையிலே மேற்கொண்டனர் என்பதை இங்கு சுருக்கமாகத் தருகிறோம்.

தமிழ் இலக்கிய வரலாறு பற்றி முதன்முதல் சிந்தித்தவர் சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளையாகும்.¹ அவருடைய பாகுபாடு, அபோத காலம், அஷசர காலம், சமுதாய காலம், அநாதர காலம், சமணர் காலம், இதிகாச காலம், ஆதிதக் காலம் என அமைகின்றது. இப்பாகுபாட்டின் பொருத்தமின்மை பற்றிப்பிற்காலத்தவர் குறிப்பிட்டனவற்றையெல்லாம் தொகுத்து மனோன்மணி சண்முகதாஸ் (சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை ஓர் ஆய்வு, 1983, பக். 168-171) கூறியுள்ளார். இவருக்குப் பின்னர் எழுந்த இலக்கிய வரலாற்று நூல்களின் காலப்பகுப்பு அடிப்படைகளைப் பின்வருமாறு நோக்கலாம்.

- (அ) பொதுவாகத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிப் போக்கினை ஆதி காலம், மத்திய காலம், நவீன காலம் என வகுக்கலாம். கமில் ஸ்வெலெபில் (1957), அ. சிதம்பரநாதன் செட்டியார் (1958), மு. வரதராசன் (1972), தேவநேயப் பாவாணர் (1979) ஆகியோருடைய எழுத்துக்களிலே இத்தகைய பாகுபாடு காணப்படுகின்றது.
- (ஆ) சமய நோக்கினை முக்கிய அடிப்படையாகக் கொண்டு காலப்பகுப்பினை மேற்கொள்ளுதல், எம். எஸ். பூரணலிங்கம் பிள்ளை (1904), எம். சிறினிவாச ஐயங்கார் (1914) மறைமலையடிகள் (1930), கா. சுப்பிரமணியபிள்ளை (1930) ஆகியோருடைய காலப்பகுப்பு இவ்வகையிலேயே அமைகின்றது.

1. கா. சிவத்தம்பி தன்னுடைய தமிழில் இலக்கிய வரலாறு என்னும் நூலில் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றுக் காலப்பகுப்பு செய்தவர்கள் வரிசையிலே றொதேட் கால்டுவேல் அவர்களைக் குறிப்பிடுகிறார்.

(இ) தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு அடிப்படையான சில நிறுவனங்கள், இயக்கம். போக்குகள். இலக்கிய வடிவங்கள் ஆகியவற்றின் பின்னணியிலே எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை (1957), திரு. திருமதி. ஜேசுதாசன் (1961), ந. சுப்பிரமணியம் (1981) ஆகியோர் காலப் பாகுபாட்டினைச் செய்துள்ளனர்.

(ஈ) அரசியல், சமயம், நிறுவனம். இலக்கிய வடிவம் என்னும் அடிப்படையிலே மு. அருணாசலம் காலப் பாகுபாட்டினை மேற்கொண்டுள்ளார்.

(உ) இலக்கியத்தின் வழி வரலாறு என்ற அடிப்படையிலே கா. சிவத்தம்பி (1988), 1. ஆரம்பம் முதல் கி. பி. 600 வரை, 2. கி. பி. 600 முதல் கி. பி. 1400 வரை, 3. கி. பி. 1400 முதல் கி. பி. 1800 வரை, 4. கி. பி. 1800 முதல் இற்றை வரை என நான்கு பிரிவுகளாக வகுக்கின்றார்.

மேற்காட்டியவர்களினின்றும் வேறுபட்ட நோக்கினை உடையவராகப் பேராசிரியர் செல்வநாயகம் அமைந்தார். அவர் "சங்கம்" என்னும் நிறுவனத்தையும் தமிழ்நாட்டு அரசியல் மாற்றங்களையுமே தன்னுடைய தமிழிலக்கிய வரலாற்றுக் காலப்பகுப்புக்கு அடிப்படையாகக் கொண்டார். கி. பி. ஆறாம் நூற்றாண்டுடன் தொடங்கும் பல்லவமன்னர்களுடைய ஆட்சி போன்று, அதற்கு முன்னர் சேரரோ, சோழரோ, பாண்டியரோ, களப்பிரரோ நீண்டகால நிலையான ஆட்சியினை அமைக்கவில்லை. அத்துடன் சங்க இலக்கியச் செய்யுட்களை ஆராய்ந்தால், அவற்றிலே குழுத் தலைவர்கள் நிலையிலிருந்து அரசர் என்ற நிலைக்கு மாற்றமடையும். அரசியல் வளர்ச்சி பற்றிக் குறிப்பிட்டிருப்பதைக் காணலாம். எனவே, பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் **இரையனார் களவியல்** உரைகாரர் குறிப்பிட்ட சங்கம் என்னும் நிறுவனத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு கி. பி. 600 வரையிலான தமிழிலக்கிய வரலாற்றுக் காலத்தைச் "சங்ககாலம்" என்றும், "சங்கமருவிய காலம்" என்றும் பேராசிரியர் செல்வநாயகம் பாகுபாடு செய்தார். ஏனையவை பல்லவர் காலம், சோழர் காலம், விஜயநகர - நாயக்கர் காலம், ஐரோப்பியர் காலம் என அரசியல் மாற்றத்தை மாத்திரம் அடிப்படையாகக் கொண்டு செய்யப்பட்ட பாகுபாடுகளாகும். நவீன நோக்கினை ஓரளவு அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட தமிழ் இலக்கிய வரலாற்று நூல்களுக்கெல்லாம் பேராசிரியர் செல்வநாயகத்தினுடைய தமிழ் இலக்கிய வரலாறு (1951) காலத்தால் முந்தியதாகும். பேராசிரியருடைய தமிழ்ப் பணிகளுள் இத்தகைய நூலை எழுதித் தமிழுலகுக்கு அளித்தமையுடன் பின்வந்த பல தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றாசிரியர்களுக்கும் வழிகாட்டியாக அமைந்தமை மிகச் சிறந்த பணியெனலாம்.

பேராசிரியரின் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு நூலின் அமைப்பு மாணவர்களுக்கு ஒவ்வொரு காலப்பகுதியின் இலக்கியங்களையும், அவை தோன்றி காலப் பின்னணியினையும், அவ்விலக்கியங்களுடைய பொருள், செய்யுள், மொழி ஆகியனவற்றையும் தெளிவாக விளங்கும் வண்ணம் அமைந்துள்ளது. அவ்வமைப்பு விபரம் பின்வருமாறு:-

- (அ) சங்க காலம் : (1) முச்சங்கங்கள் (2) சங்கச் செய்யுளும் பொருள் மரபும்: அன்பினைந்திணை, கைக்கிளை - பெருந்திணை, புறத்திணை (3) எட்டுத்தொகையும், பத்துப்பாட்டும் (4) சங்கப் புலவரும் சங்க இலக்கியப் பண்பும்.
- (ஆ) சங்கமருவிய காலம் : (1) அரசியல் நிலை, (2) பண்பாட்டு நிலை (3) சமய நிலை (4) நூல்கள் (5) உரைநடை இலக்கியம் (6) இலக்கியப் பண்பு.
- (இ) பல்லவர் காலம் : (1) பல்லவர் காலத்துத் தமிழ்நாடு (2) சமய நிலை (3) கலை வளமும் இலக்கியப் பண்பும் (4) பக்திப் பாடல்கள் (5) பிற நூல்கள் (6) உரைநடை நூல்கள்
- (ஈ) சோழர் காலம் : (1) அரசியல் நிலை, (2) சமய நிலை (3) இலக்கியப் பண்பு (4) திருமுறைகளும் நாலாயிர திவ்விய பிரபந்தங்களும் (5) காவியங்கள் (6) சிற்றிலக்கியங்கள் (7) இலக்கண நூல்கள் (8) சைவ சித்தாந்த நூல்கள் (9) உரை நூல்கள்.
- (உ) நாயக்கர் காலம் : (1) அரசியல் நிலை (2) சமய நிலை (3) இலக்கியப்பண்பு (4) பிரபந்தங்கள் (5) இலக்கியங்கள் (6) உரையா-சிரியர்கள் (7) தமிழை வளர்த்த அரசர்களும் ஆதீனங்களும்
- (ஊ) ஐரோப்பியர் காலம்: (1) அரசியல் நிலை (2) சமய நிலை (3) இலக்கியப் பண்பு (4) உரை நடையிலக்கியம் (5) செய்யுள் இலக்கியம் (6) நாடக இலக்கியம்
- (எ) கிருபதாம் நூற்றாண்டு : மக்கள் வாழ்க்கை முறையிலே மாற்றம், பொது மக்களுக்குரிய காலம், பாரதி முதலான கவிஞர்கள், தமிழுரை நடை வளர்ச்சி, நாவல், சிறுகதை, இலக்கிய விமர்சனம், நாடக இலக்கியம்

இந்நூலின் அமைப்பிலே ஆங்காங்கே சில குறைகளும் தென்படுகின்றன. கிருபதாம் நூற்றாண்டுத் தமிழிலக்கியம் பேராசிரியராலே இன்னும் விளக்கமாக எழுதப்பட்டிருக்கலாம் என்று குறை கூறப்பவதுண்டு, ஆனால், பேராசிரியர் இந்நூலை எழுதிய காலத்தினை நாம் அவதானிக்க வேண்டும். 1951ல் இந்நூல் அச்சிடப்பட்டு வெளி வந்தது.

இந்த நூற்றாண்டின் அரைப்பகுதிக் காலத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டே இப்பகுதியை அவர் எழுதியதால், அத்துணை விரிவாக அவராலே எழுதியிருக்க முடியாது. நாயக்கர் காலத்திலே "பிரபந்தங்கள்" என்று ஒரு பகுதியிலே கூறி விட்டு, அடுத்து வரும் பகுதியினை "இலக்கியங்கள்" என்று அழைக்கிறார். அப்படியானால் பிரபந்தங்கள் இலக்கியங்களல்லவா என்ற ஐயம் ஏற்படுகின்றது. ஈழத்திலிருந்து முதன் முதல் எழுந்த தமிழ் இலக்கிய வரலாற்று நூல் என்ற பெருமையிலும், தமிழகத்து அறிஞர்கள் பலருக்கு வழி காட்டியாக அமைந்த நூல் என்ற பெருமையிலும் இது போன்ற சிறு குறைகளெல்லாம் மறைந்து போய் விடுகின்றன. பேராசிரியர் செல்வநாயகத்தின் இந்நூல் தொடர்பாகக் கா. சிவத்தம்பி தன்னுடைய தமிழில் இலக்கிய வரலாறு (பக். 131-32) என்னும் நூலிலே கூறியிருப்பதை இங்கு குறிப்பிட வேண்டியது அவசியமாகும்.

"இக்கால கட்டத்தில் (அதாவது, ஐம்பதுகளில்) தென்னிந்தியப் பல்கலைக்கழகங்களில் கலைமாணி (B.A) ப் பட்டத்துக்கான தமிழ்ப் பாட நெறியில் இலக்கிய வரலாறும் ஒரு பகுதியாகச் சேர்க்கப்பட்டதாகும். காலஞ் சென்ற பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளையின் தீட்சண்ணிய நோக்குக் காரணமாக நாற்பதுகளிலேயே இப்பாடம், இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தின் தமிழ், பொது, சிறப்புத் தமிழ்த் தேர்வுகளில் இடம் பெற்றது. அங்கு அப்பாடத்தினை முதன் முதலிற் படிப்பித்த வி. செல்வநாயகம், இதற்கான ஒரு பாடப் புத்தகத்தின் தேவையை அறிந்தவராய் படிப்பித்தல் காரணமாக அத்தகைய ஒன்றினை எழுதுவதற்குத் தகுதியுடையவராகவிருந்தார். அவர் எழுதிய "தமிழ் இலக்கிய வரலாறு" எனும் நூல், தமிழ் இலக்கியத்தின் வரலாற்றைத் தமிழ் நாட்டின் அரசியல் நிகழ்ச்சிகளின் பின்னணியில் வைத்துக் காட்டிற்று. முன்னர் சமண காலம் தேவார காலம், காப்பிய காலம், இடைக்காலம் எனக் குறிப்பிடப் பெற்றவை, இவர் நூலில் சங்கம் மருவிய காலம், பல்லவர் காலம், சோழப் பெருமன்னர் காலம், விஜய நகர நாயக்க மன்னர் காலம் எனக் குறிப்பிடப்பட்டன. செல்வநாயகத்தின் நூலின் திறனை வையாபுரிப்பிள்ளை முதல் ஜேசுதாசன். அருணாசலம் வரை பல அறிஞர்கள் போற்றியுள்ளனர். இந்நூல் இதன் பின்னர் வந்த பாடப்புத்தகங்கள் பலவற்றுக்கு மாதிரியாக அமைந்தது. பின்வந்த பாடப்புத்தக ஆசிரியர்கள் பலர் எடுத்த இடத்தைக் கூறாது. பாடப்புத்தக ஆசிரியர்களுக்குரிய பண்பு தவறாது. இவருடைய கால வகுப்பு முறைமையினைத் தமதாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டனர்".

பேராசிரியர் செல்வநாயகத்தின் பங்களிப்பினை மிகப் பொருத்தமாக கா. சிவத்தம்பி மதிப்பீடு செய்துள்ளார்.

5. 'தமிழ் உரைநடை வரலாறு' ஆசிரியர்

தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிப் போக்கினை மாணவர்களுக்குக் கற்பித்ததாலும், ஆய்வு செய்ததாலும், தமிழ் மொழி செய்யுள் மரபிலிருந்து உரைநடை மரபுக்கு ஐரோப்பியருடைய வருகையின் பின்னர் மாற்றமுற்றதை நன்கு உணர்ந்த பேராசிரியர் செல்வநாயகம் தமிழ் உரைநடையின் வரலாற்றை நுணுகி ஆராயலானார். தக்க சான்றாதாரங்களுடன், உரைநடை வளர்ச்சிப் படிகளை இனங்காட்டி, அவற்றை இறுக்கமான நல்ல தமிழ் நடையிலே விளக்கி எழுதியுள்ளார். பேராசிரியருக்குக் கலாநிதிப்பட்டம் இல்லை எனச் சில கட்டங்களிலே குறிப்பிடப்பட்டதுண்டு. இத் "தமிழ் உரைநடை வரலாறு நூலினை அக்காலத்திலே அவர் ஏதாவதொரு பல்கலைக்கழகத்துக்குச் சமர்ப்பித்திருந்தால், உடனடியாக அவருக்குக் கலாநிதிப் பட்டம் வழங்கப்பட்டிருக்கும். இவ்வுண்மையை உணர்ந்தபடியாற்றான் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம் அவரைப் பேராசிரியராக நியமித்தது.

"உலகிலுள்ள எந்த மொழியிலாயினும் இலக்கியம் தோன்றும் பொழுது அது செய்யுள் வடிவத்திலேயே முதலிறோன்றுகின்றது. பாட்டைத் தொடர்ந்து உரைநடை வெளிவருகின்றது. எனவே தமிழ் மொழியிலும் முதலிலே தோன்றியது பாட்டு என்றும் அதனைத் தொடர்ந்து உரைநடை தோன்றிற்றென்றும் கொள்ளுதல் பொருத்தமுடையதாகும்.". இவ்வாறு தன்னுடைய உரைநடை வரலாற்றினைத் தொடங்குகிறார் பேராசிரியர் செல்வநாயகம். தமிழ் உரைநடைப் பரப்பினை ஐந்து கால கட்டங்களாகப் பகுத்து ஆராய்கின்றார். அக்காலங்களாவன: சங்ககாலம், களவியலுரைக் காலம், உரையாசிரியர்கள் காலம், ஐரோப்பியர் காலம், இருபதாம் நூற்றாண்டு.

கி. பி. 6ம் நூற்றாண்டு வரையிலான காலப்பகுதியில் எழுந்த உரைநடை வகைகளைச் சங்க காலம் என்னும் காலப்பகுதியிலே பேராசிரியர் ஆராய்கின்றார். தமிழிலே ஆரம்பத்தில் உரைநடை தோன்றியபோது அது செய்யுளை ஒத்ததொரு நடையாகவே அமைந்திருக்க வேண்டுமென்னும் கருத்து முன்வைக்கப்படுகின்றது. தன்னுடைய இக்கருத்துக்குப் புறநானூறு, சிலப்பதிகாரம் ஆகிய நூல்களிலிருந்து சான்றாதாரங்கள் காட்டுகின்றார். புறநானூற்றில்,

"மூத்தோர் மூத்தோர்க் கூற்ற முய்த்தென்ப
பாறர வந்த பழவிறற் றாயம்
எய்தின மாயி னெய்தினஞ் சிறப்பென....."

எனத் தொடங்கிச் செல்லும் பாடலடிகள் புலப்படுத்தும் ஓசை சாதாரண பேச்சோசையைக் கொண்டதாய் அமைகின்றது எனக் குறிப்பிடும் ஆசிரியர், சிலப்பதிகாரத்தில் இடம்பெறும்.

"கயலெழுதிய இமய நெற்றியின்....." எனத் தொடங்கும் உரைப் பகுதி பாட்டுப் போல அமைகின்றது எனக் குறிப்பிடுவர். இச்சான்றுகளாலே "உரைநடை தோன்றுகின்ற காலத்துச் செய்யுள் நடைக்கும், அவ்வுரை நடைக்கும் உள்ள பேதம் பெரிதன்று. காலஞ் செல்லச் செல்ல அவற்றிற்கிடையேயுள்ள வேறுபாடு கூடிக்கொண்டு போகின்றது" என்று அவர் கூறக்கூடியதாயுள்ளது. தொல்காப்பியர் செய்யுள் வகைகளுள் ஒன்றாக உரைநடையைக் குறிப்பிட்டதன் காரணமும் இதனாலே தெளிவுறுத்தப்படுகின்றது.

இவ்வாறு உரைநடையின் தோற்றத்தினை நோக்கிய ஆசிரியர் பின்னர் எழுந்த உரைநடை நூல்களிலே பயின்றுவந்த உரைநடையின் பண்புகளையும், அப்பண்புகளுக்கான பின்னணிக் காரணிகளையும் நுணுகி ஆராய்ந்து கூறுகின்றார். கி. பி. 6ம் நூற்றாண்டுக்குப் பின்னர் எழுந்த இறையனார்களவியலுரையிலே காணப்படும் இரண்டு வகையான நடைகளை இனங்கண்டு அவற்றுக்கு உதாரணங்கள் தந்து விளக்கியிருப்பது சிந்தனைக்கு விருந்தளிக்கின்றது "(அவள்) சந்தனமும் சண்பகமும் தேமாவும் தீம்பலவும் ஆசினியும் அசோகமும் கோங்கும் வேங்கையும் குரவமும் விரிந்து - கண்டாள்" என்னும் உரைப்பகுதியை உதாரணங்காட்டி,

"இவ்வுரைப் பகுதியின்கண் இடையிடையே
எதுகை மோனை முதலிய ஓசைப் பண்புகள்
வாய்ந்த சொற்றொடர்கள் வந்துள்ளன.
அவற்றைப் பொருளறிந்து படிக்கும்போது
செய்யுளொன்றைப் படிக்கும் நேரத்தில்
எம்மிடத்தில் உண்டாகும் உணர்ச்சி
எத்தகையதோ அத்தகையதோர் உணர்ச்சி
எம்மனத்தில் எழுகின்றது"

என்று கூறி அவ்வுரைப்பகுதியை ஒரு பாடல் வடிவாகத் தந்துள்ளமை அவருடைய இரசனைத் திறனையும், திறனாய்வுப் போக்கினையும் காட்டுகின்றது. இன்னொருவகையான உரைப்பகுதியும் இறையனார்களவியலுரையிலே இடம்பெறுகின்றது. அது "என் பயக்குமோ இது கற்க

எனின் வீடு பேறு பயக்கும் என்பது. என்னை இது களவியலன்றே. இது கற்க வீடு பேறு பயக்குமாறு என்னை" என அமையும் உரைப்பாங்காகும். "ஆசிரியன் மாணவனுக்கு ஒன்றை விளக்கும் போது எழுப்பும் கடைக்களும் அவற்றிற்கு அவன் கூறும் விடைகளும் பேச்சில் எவ்வாறு அமையுமோ அவ்வாறே எழுத்திலும் அமைதலை" இத்தகைய உரைநடை காட்டுவதாகப் பேராசிரியர் கூறுவர்

ஒவ்வொரு காலத்து உரைநடை வகைகளை இலக்கியச் சான்றாதாரங்கள் மூலம் வகைப்படுத்திக் காட்டுகின்றார். ஒவ்வொரு வகைநடையின் தனித்துவமான பண்புகளை இனங்கண்டு, அத்தகைய நடையினாலே ஏற்படக்கூடிய பயன்களையும் சுட்டிச் செல்கிறார். உதாரணமாக, இருபதாம் நூற்றாண்டுத் தமிழ் உரைநடை பற்றிக் கூறும் போது,

"இனி இக்காலத்து உரை நடையிற் காணப்படும் பண்புகள் சிலவற்றை நோக்குவோம். சமுதாய வாழ்க்கையிலே பொதுமக்கள் சிறப்பிடம் பெற்று விளங்குகின்ற இக்காலத்தில் அம்மக்கள் படித்துப் பொருளறிதற்கு ஏற்ற ஒரு நடைவகை உருவாதல் இயல்பாகும். அந்நடையிற் காணப்படும் சிறப்பியல்புகளுள் கடினமான சந்தி விவகாரங்களின்றி மொழிநடை அமைதல், பேச்சு வழக்கிலுள்ள சொற்கள், சொற்றொடர்கள், இலக்கண அமைதிகள் என்பன இடம்பெறுதல், ஆங்கில மொழியிற் கையாளப்பட்ட குறியீட்டு முறைகள் பயின்று வருதல் போல்வன சிலவாகும்"

என இக்கால உரைநடையின் இயல்புகள் சுட்டப்படுகின்றன. இலக்கியத் திறனாய்வினை, பிற்காலத்தில் திறனாய்வாளர்களெனச் சிறப்புற்ற க. கைலாசபதி, கா. சிவத்தம்பி, போன்றவர்களுக்கு தம் வேறு பல பெருந்தொகையான மாணவர்களுக்குக் கற்பித்தும், அத்துறை பற்றி எவரும் சிந்திக்காத காலத்திலே சிந்தித்தும், ஆய்வுகளும் மேற்கொண்டார் பேராசிரியர் செல்வநாயகம். அத்துறை தொடர்பான முயற்சிகளுள் முதற்படியான முயற்சி தான் இலக்கியங்களுடைய வரலாற்றை மிக விரிவாகவும் நுணுக்கமாகவும் நோக்குவதாகும். தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றை முழுமையாகத் தரிசித்து எழுதிய பேராசிரியர், தமிழ் உரைநடையின் வரலாற்றை நுணுக்க ஆய்வாக மேற்கொண்டார்.

6. திறனாய்வுக் கட்டுரையாளர்

இன்று எழுத்துலகில் ஒரு துரதிஷ்டமான நிலை காணப்படுகின்றது. அது என்னவெனில், இலக்கியங்களின் திறன்களை ஆய்ந்து எழுதுபவர்களை விடுத்துத் திறனாய்வு பற்றி எழுதுபவர்களையே திறனாய்வாளர்

எனக் கொள்ளும் சிலருடைய மனோபாவமாகும். பேராசிரியர் செல்வநாயகம் இலக்கியங்களின் திறன்களை ஆராய்ந்தும் எழுதியுள்ளார். இலக்கியத் திறனாய்வு பற்றியும் எழுதியுள்ளார். அக்கட்டுரைகளை ஓரளவு காலவரன் முறையிலே நோக்கலாம். பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ச்சங்க மலரான இளங்கதிர் இவருடைய பல கட்டுரைகளை வெளியிட்டது. "சொல்லும் பொருளும்" (மலர் 6, பக். 91-104, 1953-54) என்னும் கட்டுரை இலக்கியத்துக்குச் சொல்லினுடைய, சொற்பொருளினுடைய இன்றியமையாமை பற்றியும், சொற்பொருள் என்னென்ன வகையிலே உணரப்படுகின்றது என்பது பற்றியும் கூறுகின்றது.

"இவ்வாறே இலக்கியத்திற்குச் சொல் கருவியாகின்றது. ஆகவே, இலக்கியத்தைக் கற்று அனுபவிக்க விரும்புவோருக்குச் சொற்பொருளறிவு இன்றியமையாததாகின்றது..... கவிதையில் அமைந்து கிடக்கும் அனுபவப்பொருள் புலவனுடையது. ஆனால், அவன் கருவியாகக் கொண்ட சொல் அவனுக்கும் எமக்கும் பொதுவாயுள்ளது. அதன் உதவியைக் கொண்டுதான் கவிதையில் அவன் குறித்துள்ளதை நாம் அறிய வேண்டியிருக்கின்றது".

எனச் சொல்லினுடைய முக்கியத்துவத்தைச் சுட்டிச் செல்கிறார். "சொல் ஒலிவடிவு வரிவடிவுடையது. அது பொருளோடு புணராதவிடத்தும் சொல்லென்பபடாது" எனச் சொல்லினுடைய பண்பு கூறப்படுகின்றது. சொற்பொருளுக்கும் சமுதாய மக்களுக்குமிடையேயுள்ள தொடர்பு குறிக்கப்படுகின்றது. காட்சிப்பொருள், கருத்துப் பொருள் என்ற அடிப்படையிலும், செம்பொருள், சுவைப்பொருள், என்ற அடிப்படையிலும் சொல்லும் பொருளும் இக்கட்டுரையிலே நோக்கப்படுகின்றன. "'பாட்டும் ஓசையும்" (இளங்கதிர், மலர் 7 பக் 114-22 1954-55) என்னும் கட்டுரையிலே கவிதைக்கு இன்றியமையாத ஓசைபற்றிக் கூறுகிறார்.

"சொற்களின் பொருள் எமக்குப் புலப்படாத இடத்தும் பாட்டின் ஓசையைக் கொண்டே அதன்கண் பொருந்தியுள்ள சுவையைக் கிரகித்துக் கொள்ளலாம். இந்தத் தத்துவத்தை உரைநடை பாட்டு என்பனவற்றில் மட்டுமன்று, சாதாரண பேச்சிலும் நாம் கண்டு தெளியலாம்" என்று பேராசிரியர் கூறியுள்ள உண்மையினை உணர்ந்து கொண்டால் புதுக்கவிதையின் போக்கினைக் கிரகித்துக் கொள்வது இலகுவாயிருக்கும்.

பேராசிரியருடைய "வழக்குள் செய்யுளும்" (இளங்கதிர், மலர் 14, பக். 128-35, 1961-62) என்னும் கட்டுரை வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. அறுபதுகளில் எழுத்துத் தமிழ் எழுத்தாளர்களிடையே "மரபு"

தொடர்பான வாதப் பிரதிவாதங்கள் இடம் பெற்றன. ஒரு சாரார் தமிழிலக்கியங்களில் பேச்சு வழக்கு இடம் பெறக் கூடாதென அபிப்பிராயப்பட்டனர். இன்னொரு சாரார், பேச்சு வழக்கினை உபயோகித்து இலக்கியங்கள் கதைத்தனர். அத்துடன் பேச்சு வழக்குத் தமிழிலக்கியங்களிலே உபயோகிக்கப்பட வேண்டும் என்று அபிப்பிராயமும் தெரிவித்தனர். இம்மரபுப் போராட்டம் தொடங்குவதற்குச் சற்று முன்னர் தான் பேராசிரியர் தன்னுடைய "வழக்குஞ் செய்யுளும்" கட்டுரையிலே,

"பேச்சு வழக்கில் உள்ள மொழி தான் வாழும் மொழி; அதற்கு உள்ள ஆற்றலை அவதானித்து அறிந்து, அதனைப் பயன்படுத்திக் கொள்கின்றவனே சிறந்த எழுத்தாளனாகின்றான்".

என்று இலக்கியத்திலே பேச்சு வழக்கின் உபயோகத்தின் தேவையினை எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். அது மட்டுமன்றி, இத்தகைய தேவையை உணராதவர்கள் இரு வகைப்பட்டவர்களெனவும், பாகுபடுத்தியுள்ளார் (1) வழக்கொழிந்த சொற்கள், சொற்றொடர்கள், இலக்கண மரபுகள் ஆகியனவற்றைக் கையாளும் எழுத்தாளர், (2) முற்காலத்தமிழ் மொழி தான் இலக்கண வரம்புடையது. இக்காலப் பேச்சு வழக்குக்கு அத்தகைய இலக்கண வரம்பு இல்லையென்பவர். இவ்விரூ சாராருடைய கருத்துக்களும் பிழையானவை என்பதைத் தகுந்த ஆதாரங்களுடன் பேராசிரியர் காட்டியுள்ளார்.

திறன்பல செறிவுற்றுள்ளன எனத்தான் கருதிய செய்யுட்கள், உரைநடை, இலக்கிய வடிவம் ஆகியனவற்றைப் பேராசிரியர் பகுப்பாய்வு செய்து தெளிவான நடையிலே கட்டுரைகள் எழுதியுள்ளார். "கடலோசை" (இளங்கதிர் மலர் 10, பக். 86-94, 1957-58) என்னுங் கட்டுரை சிறப்பாகக் குறிப்பிடப்பட வேண்டியதொன்றாகும். ராஜம் அய்யர் எழுதிய கமலாம்மாள் சரித்திரம் என்னும் நாவலிலிருந்து ஓர் உரை பகுதியினைத் தெரிந்தெடுத்து அதனைத் திறனாய்வு செய்து, அதிலே காணப்படும் நலன்களை ஆசிரியர் விவரிக்கின்றார். கவிதையிலே நலன்களைக் கண்டு கூறும் மரபே நம்மிடையே நீண்ட காலமாக இருந்து வந்தது. உரை நடையிலும் அத்தகைய நலன்களைக் காணலாம் என்பதை,

"நயச் சிறப்புக்கள் பாட்டில் இருத்தல் போல உரை நடையிலும் உண்டு. ஒன்றைத் தர்க்க முறைப்படி ஆராய்ந்து, காரண காரியத் தொடர்பு உளதேல் அதனை எடுத்துக் காட்டித் தெளிவாகக் கட்டுரைத்தற்கு உரை நடை பெரும்பாலும் கையாளப்படுகின்றதெனினும், கவிதையைப் போல் கற்பனையுருவங்களை அமைத்தற்கும் உணர்ச்சி பேதங்களை வெளிப்படுத்துவதற்கும் பயன்-

படுத்தப்படுகின்றது. அத்தகைய இடங்களில் அது பாட்டின் பண்புகள் சிலவற்றைத் தன்னகத்தே கொண்டு விளங்குதலைக் காணலாம்".

என்னும் அவருடைய கூற்றுக்கள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. நாவலிலே இடம் பெறும் ஒரு பாத்திரம் கடலோசையைக் கேட்டுக் கூறுவதாக இவ்வுரைப்பகுதி அமைகின்றது. கடலோசை சோகத்தினை உணர்த்துவதாகக் கூறும் நாவல் ஆசிரியர் பல வகைப்பட்ட சோகங்களுக்கிடையே காட்டும் வேறுபாடுகளை நன்கு உணர்ந்து, அவற்றுள் உச்சமான சோகம் எதுவென்பதை உணர்த்துகின்றார் என்பதை எடுத்துக்காட்டும் பேராசிரியர் செல்வநாயகம், அதனை நாவலாசிரியர் எப்படி உணர்த்துகின்றார் என்பதனை.

"சோகங்களுக்கிடையேயுள்ள வேறுபாடு (Contrast) இப்பந்தியிலே குறிப்பாகச் (Implied) சொல்லப்படுகின்றது. புத்திரனை இழந்த பிதாவின் சோகமும்", "புருஷனை இழந்த மனைவியின் சோகமும்" சுயநலத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டவை. அது தனி மனிதனது தனித் துயரம் (Individual grief)" அர்ச்சுனன் போர்க்களத்தில் அடைந்த சோகம் மகத்தானது; அது சர்வத்தையும் இழந்த அல்லது இழக்கப் போகின்ற ஒருவனது பெருந்துயர் (Universal Grief)"

என்னும் பகுதியினைப் படிப்பதன் மூலம் உணர முடிகின்றது. "கடலோசை" என்னும் கட்டுரை ஈழத்துத் திறனாய்வு வரலாற்றிலே முக்கியமான இடத்தைப் பெறக்கூடியது. உரைப்பகுதியைத் திறனாய்வு செய்து காட்டிய முன்னோடி எனப் பேராசிரியர் செல்வநாயகத்தைக் குறிப்பிடுவதிலே எவ்வித தவறும் இல்லை.

திறனாய்வாளன் இலக்கியங்களின் திறன்களை மட்டும் ஆராய்பவனல்ல. அவற்றிலுள்ள குறைகளையும் தக்க சான்றுகளுடன் எடுத்துக் காட்டவல்லவன். பேராசிரியர் செல்வநாயகம் தேசிக விநாயகம் பிள்ளை பாடிய "கடல்" என்னும் கவிதையினை எடுத்துப் பகுப்பாய்வு செய்து, அதனிடையே காணப்படும் குறைபாடுகளைச் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார். அவர் எழுதிய "கடல்" (இளங்கதிர், மலர் 9, பக். 80-86, 1956-57) என்னுங் கட்டுரையிலே இத்தகைய திறனாய்வினை மேற்கொண்டுள்ளார். குழந்தைக்காக எழுதப்பட்ட இப்பாடலைப் படிக்கும் போது, தே. வி. தன்னைக் குழந்தையாகவே பாவனை பண்ணிப் பாட வில்லை என்பதற்கு அப்பாடலிலிருந்தே பல ஆதாரங்கள் காட்டப்படுகின்றன.

கம்பனியிலேயிருந்து இரண்டு பாடல்களை எடுத்துப் பகுப்பாய்வு செய்து, அவற்றின் நலன்களை "கண்ணுற்றான் வாலி" (இளங்கதிர் மலர்

11 பக். 48-154, 1958-59) என்னுங் கட்டுரையாகவும். : "கம்பனில் ஒரு பாட்டு" (இளங்கதிர், மலர் 16, பக். 109-113, 1963-64) என்னும் கட்டுரையாகவும் எழுதியுள்ளார். இராம பாணத்தால் வீழ்ந்து விட்ட வாலி முன்னர் இராமன் வருகின்ற போது, வாலியினுடைய உணர்வுகளைக் கம்பன் "கண்ணுற்றான் வாலி" என்னும் செய்யுள் மூலம் எப்படிப் புலப்படுத்துகிறான் என்பதை முதற் கட்டுரை விவரிக்கின்றது. "இச்செய்யுளில் மருட்கை, வெகுளி, இளிவிரலல் ஆகிய சுவைகளை முறையே அமைந்திருத்தல் கண்டு இன்புறற்பாலது. இவ்வாறு வாலியின் மனோபாவத்தையும் அவனிடத்தே தோன்றிய மூவகை மெய்ப்பாடுகளையும் ஒரு பாட்டிலே தெளிவுறக் காட்டும் ஆற்றல் கம்பன் முதலான பெரும் புலவர்களுக்குத் தான் உண்டு" எனக் கட்டுரையை முடித்து வைக்கிறார். சுந்தரகாண்டத்தில் அசோகவனத்திலிருந்த சீதை முன் அனுமான் தோன்றிய போது சீதைக்கேற்பட்ட ஐயத்தினை உணர்த்துவதாக,

"அரக்கனே ஆக வேறோர் அமரனே ஆக அன்றிக் குரக்கினத்தொருவனே தான் ஆகுக, கொடுமையாக இரக்கமேயாக, வந்திங்கெம்பிரான் நாமஞ் சொல்லி உருக்கினணுணர்வைத் தந்தானாயிர் இதினுதவியுண்டோ"

என்னும் பாடலைக் கம்பன் அமைக்கிறான். இப்பாடலின் திறன்களை நன்கு ஆராய்ந்து கூறும் கட்டுரையாகக் "கம்பனிலே ஒரு பாட்டு" என்னுங் கட்டுரை அமைகின்றது. கம்பன் "கொடுமையாக", "இரக்கமேயாக" என்னும் இரு தொடர்களை உபயோகித்ததின் உட்பொருள் கட்டுரையிலே தெளிவுறுத்தப்படுகின்றது. "அரக்கனே குரங்கு வடிவில் வந்து என்னுடைய இறப்பினைத் தடுப்பதென்றால், அவனுடைய நோக்கம் வேறுபட்டதே. அது கொடுமையானது. தேவர்களில் ஒருவன் இவ்வாறு வந்து நான் இறப்பதைத் தடுப்பானாயின், இது தங்களுடைய உய்வுக்காகவே இருக்கும், எனவே அதுவும் கொடுமையானதே. வானரங்களில் ஒருவன் தான் வந்து இச்செயல் செய்தானாயின் அது உண்மையில் இரக்கத்தினாலேயாகும்". என்று சீதை எண்ணுவதாக இப்பாடலின் அடிப்படையிலே பேராசிரியர் இக்கட்டுரையிலே கூறியிருப்பது நயத்தற்குரியது.

பேராசிரியருடைய திறனாய்வுப் போக்கினையும் இலக்கியங்களிலே அவருக்கிருந்த ஈடுபாட்டினையும், குறை காணின் அவற்றைத் தக்க ஆதாரங்களுடன் எடுத்துக் காட்டும் தன்மையினையும் "புறநானூற்றில் ஒரு பாட்டு" (இளங்கதிர், மலர் 12, பக். 84-88, 1959-60) என்னுங் கட்டுரை எடுத்துக் காட்டுகின்றது. "களிறு கடை இயதாள். கழலூரீஇய திருந்தடி" எனத் தொடங்கும் புற நானூற்றுப் பாடலே இக் கட்டுரையில் பகுப்பாய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்படுகின்றது. பொருளே இலக்கிய

வடிவத்தை நிச்சயிக்கின்றது என்னும் உண்மை இக்கட்டுரையாலே தெளிவுறுத்தப்படுகின்றது. சங்கப் புலவர்கள் அகவற்பாவினையும் வஞ்சிப் பாவினையும் தாம் எடுத்துக் கொண்ட பொருளினைப் புலப்படுத்தப் பொருத்தமுற உபயோகித்துள்ளனர் என்பதை இப்பாடலிலே இடம்பெறும் அகவல், வஞ்சியடிகளையே சான்றாகக் காட்டி விளக்கக் கொடுக்கின்றார். இப்பாடலுக்கு உரை எழுதியுள்ளார் உச்சிமேற்புலவர் கொள் நச்சினார்க்கினியர். அவ்வுரையிலேயே குறை காணுகின்றது செல்வநாயகத்தின் நக்கீர்ப்பார்வை. மன்னனுடைய வீரச் சிறப்பினைக் கூறுகின்ற இப்பாடலிலே "மா மறுத்த மலர் மார்பு" என்னும் அடி இடம்பெறுகின்றது. இப்பாடலுக்கு உரை கூறிய நச்சினார்க்கினியர் "திருமகள் பிறர் மார்பை மறுத்தற்கு ஏதுவாகிய பரந்த மார்பு" எனப்பொருள் கொண்டுள்ளார். இது தவறான உரை எனக்கொள்ளும் பேராசிரியர் செல்வநாயகம், மன்னன் மார்பிலே திருமகளுறைவதாகக் கூறும் மரபு பிற்காலத்தது என்றும், வீர மன்னனுடைய மார்பு பற்றிக் கூறும் போது இப்படிக்கூறுவது பொருத்தமில்லை என்றும் வாதிடுவார். அவர் இப்பாடலுக்குக் கொள்ளும் பொருள் மிகப் பொருத்தமாக அமைவதைக் காணலாம். "மா என்றால் "திருமகள்" என நச்சினார்க்கினியர் பொருள் கொள்ள "வில் நாண்" என பேராசிரியர் பொருள் கொள்கின்றார். வீரனாகிய அம்மன்னன் எண்ணிலாத் தடவைகள் வில்லை வளைத்து பகைவர் மேல் அம்புகள் தொடுத்திருப்பான். அவ்வாறு வில்லை வளைக்கின்ற போது, அதன் நாண் அவனுடைய மார்பிலே உராய்ந்து செல்லும். மலர் போன்றது அவனுடைய மார்பு. எனவே அந்நாண் உராய்வு அம்மார்பிலே மறுவினை ஏற்படுத்துகின்றது என்று "மா மறுத்த மலர் மார்பு" என்னும் செய்யுளடிக்குப் புத்துரை வகுத்துள்ளமை கண்டு இன்புறற்பாலது.

தமிழில் எழுந்த இலக்கியங்களிலே காணப்படும் இலக்கிய மரபினைத் தன்னுடைய இலக்கிய வரலாற்று நூலிலே சுருக்கமாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். அவற்றுட் சிலவற்றை விவரித்து விளக்கமாகத் தனித்தனிக் கட்டுரைகளாக எழுதியுள்ளார். சங்க இலக்கிய மரபினை "Tradition in Early Tamil Poetry" (University of Ceylon Review Vol XXIV, 142 1966 PP 106-114) என்னுங் கட்டுரை விளக்குகின்றது. சங்க இலக்கியத் திணைக் கோட்பாடு பற்றியும் இக்கட்டுரையே முதன் முதலாகப் புதியதொரு கருத்தினை முன் வைத்ததெனலாம்.

The tradition of having five divisions in *akam* or love originated at a time when people lived in all the five regions, Paalai, Mullai, Kutiñji, Marutham and Neithal in the Tamil land. During the time of Kapilar and Paranar the people of Paalai had moved into the more fertile regions of Kutiñji and Mullai for permanent settlement, and therefore, the theme of separation had to be modified to fit into the

new pattern of society that occupied only four of the five natural regions. Therefore, the *paalaitthinaï* or separation in love, which was meant earlier for the people of the Paalai region was considered appropriate during the time of Kapilar and Parinar for the men of the hilly tracks who had to go to distant places through the arid Paalai region in search of their livelihood. This change in *paalaitthinaï* had occurred by the time of Kapilar and Parinar. This is only an example to show how the early tradition of love poetry was changing as the life of people was changing in the early days.

என அவர் எழுதியுள்ள பகுதியினைப் படித்துப் பார்ப்பின் சங்க இலக்கிய கருத்தினை மரபு எப்படி மக்கள் வாழ்க்கைக்கேற்ப மாறி வந்துள்ளது என்பதை அறியக் கூடியதாயுள்ளது. இத்தகைய மரபு மாற்றத்தினை ஒழுங்காக அறிந்து கொள்வதற்குத் தற்போது எம்மிடமுள்ள எட்டுத் தொகை பத்துப்பாட்டு நூல்களிலேயுள்ள செய்யுட்கள் வரலாற்றுடிப்படையிலே புதிதாக நிரைப்படுத்த வேண்டும் என்பதை Therefore, this change in the tradition and the stages by which it took place cannot be traced historically as long as the poems in the eight Anthologies and the ten Idylls are not arranged in their chronological order. Until Tamil scholars take to this aspect of study seriously, the history of early Tamil poetry cannot be traced என்னும் மேற்காட்டிய கட்டுரைப் பகுதியிலே குறிப்பிட்டுள்ளார். துரதிஷ்டவசமாகப் பேராசிரியர் குறிப்பிட்ட இப்பணி இன்னும் முற்றுப்பெறவில்லை. புறநானூறு என்னும் தொகுதியிலே காணப்படும் பாடல்கள் எல்லாம் ஒரே காலத்தவை எனக் கூறமுடியாதுள்ளது. நெல்லரிசிப் பண்பாட்டுக்கு முன்னரே எழுந்த பாடல்களும் இத்தொகை நூலிலே இடம் பெற்றுள்ளன என்பதை இவ்விடத்திலே குறிப்பிட விரும்புகின்றேன்.

தமிழிலக்கியங்களிலே பக்திப் பாடல்கள் சிறப்பான இடத்தைப் பெறுகின்றன. இப் பாடல்களிலே காணப்படும் இலக்கிய மரபினையும், தமிழிலக்கிய மரபுப் பின்னணியிலே இப்பாடல்கள் வகிக்கும் இடத்தினையும் "தமிழிலக்கியமும் பக்திப்பாடல்களும்" (கணேசையர் நினைவு மலர் 1960) என்னும் கட்டுரை விபரிக்கின்றது.

7. முடிவுரை

இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம் இரண்டு தமிழ்ப் போக்குகளை உருவாக்கியது. ஒன்று திராவிட மொழியியல், நாட்டாரியல், இலக்கணம், நாடகம் என்னும் துறைகள் தழுவின பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை போக்கு, மற்றையது இலக்கிய விமரிசணம், நடையியல் என்னும் துறைகள் தழுவின பேராசிரியர் செல்வநாயகம் போக்கு. ஈழத்திலே தலையாய விமரிசகர்களை உருவாக்கிய ஆசான் இவராகும். ஆனால், எவராவது இதுவரை தம்முடைய இலக்கியத் திறனாய்வுப் பயிற்சிக்கு இவர்

காரணமாயிருந்தாரென்று எங்கேனும் தெளிவாகக் கூறியதாகவில்லை. இது விசனிக்கத்தக்கதே. தமிழ் இலக்கிய வரலாறு என்றொரு நூலை எழுதி ஈழத்துக்குப் புகழ் தேடித் தந்தவர். "இலங்கைப் பல்கலைக்-கழகத்திலும் கேரளப் பல்கலைக்கழகத்திலும் தான் அறிவியல் ரீதியான தமிழிலக்கிய ஆய்வுகள் நடைபெகின்றன" என்று 1968ல் நடைபெற்ற உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டிலே கமில் எஸ்வெலெபில் குறிப்பிட்டார். அப்படி அவர் குறிப்பிட்ட அறிவியல் ரீதியான தமிழிலக்கிய ஆராய்ச்சி இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்திலே நடைபெறுவதற்குக் காரணமாயிருந்தவர்களுள் பேராசிரியர் செல்வநாயகமும் ஒருவராவார். அவர் செய்த இலக்கியப் பணி எல்லோராலும் நினைவு கொள்ள வேண்டியது. மற்றவர்களுக்கு கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கம் இந்நினைவுரை மூலம் நினைவுட்டுகின்றது.

உசாத்துணைகள்

1. சிவத்தம்பி கார்த்திகேசு, தமிழில் இலக்கிய வரலாறு - நியூசெஞ்சுரி புக் ஹவுஸ், சென்னை, 1988
2. மனோன்மணி சண்முகதாஸ் "சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை - ஓர் ஆய்வு" முத்தமிழ் வெளியீட்டுக் கழகம், யாழ்ப்பாணம், 1983.
3. முருகையன், இ. : "கல்வியியல் நோக்கில் நாவலர்" - நாவலர் நூற்றாண்டு மலர் ஸ்ரீலங்கா ஆறுமுக நாவலர் சபை, யாழ்ப்பாணம், 1979 பக். 17-26
4. Sivathamby, K. "Vyapurupillai's Dating of Cilappathikaram" Vidyodaya Journal of Arts, Science and Letters, Vol. 5, Nos. 1 & 2, 1972 - 76 p.p 1-12.

576205